

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΟΥΒΑΤΣΟΥ

Φιγούρες σε άνωση

Επιμέλεια έκθεσης: Λίμπερτη Πολύζου

ΓΚΑΛΕΡΙ ΑΡΓΩ, Νεοφύτου Δούκα 5, 106 74 Κολωνάκι. Τηλ. : 210 7249 333, Fax: 210 7249 777

ΧΟΡΗΓΟΣ

DIONYSOS
BY THE ACROPOLIS

Finestrini I, 2010, λάδι σε καμβά, διάμ. 56 cm

Επισημάνσεις στη ζωγραφική της Δέσποινας Κουβάτσου

Η Μαρίνα των Βράχων

*...Έχεις μια γεύση τρικυμίας στα χείλη
Κ' ένα φόρεμα κόκκινο σαν το αίμα
Βαθιά μες στο χρυσάφι του καλοκαιριού
Και τ' άρωμα των γυακίνθων - Μα πού γύριζες*

*Κατεβαίνοντας προς τους γιαλούς τους κόλπους με τα βότσαλα
Ήταν εκεί ένα κρύο αρμυρό θαλασσόχορτο
Μα πιο βαθιά ένα ανθρώπινο αίσθημα που μάτωνε
Κι άνοιγες μ' έκπληξη τα χέρια σου λέγοντας τ' όνομα του
Ανεβαίνοντας ανάλαφρα ως τη διαύγεια των βυθών
Όπου σελάγιζε ο δικός σου ο αστερίας...*

Οδυσσέας Ελύτης

Πράγματι, σε αυτή την προκειμένη έκθεση παρουσιάζεται ολοκληρωτική μεταστροφή από τα δεδομένα του παρελθόντος. Η καλλιτέχνης προσπερνά τον αυστηρό βερισμό, κυρίως στις νεκρές φύσεις και καλλιεργεί την εξωραϊστική σχηματοποίηση, που φαίνεται να αξιοποιεί ιδιαιτέρως σε αυτή την ενότητα. Αποδεσμευμένη πλέον, και με παρρησία ξεκινά μια νέα πορεία με γνώμονα τον φυσικό κόσμο που μας περιβάλλει, και οποιοσδήποτε προεκτάσεις μπορεί να επιφέρει.

Σε αυτή την περίπτωση αποχωρίζεται το ατελιέ και τους τεχνητούς του φωτισμούς και ανοίγει διάλογο με τον εξωτερικό χώρο και το φυσικό φως που προσφέρεται απλόχερα κάτω από έναν μεσογειακό ουρανό. Αλλάζοντας τις θεματολογικές της προτιμήσεις, επικεντρώνεται σ' έναν υδάτινο κόσμο· όπου μέσα από μια αμιγώς ελληνότροπη οπτική αποκυέει ένα διονυσιακό μικρόκοσμο δονούμενο από τις πολλαπλές επιλογές του ρηthalο και τις διαβαθμίσεις του· ούσες Ηρακλείτειες εικόνες σε αέναη κίνηση που συνεχώς εναλλάσσονται αλλά και αναπροσδιορίζονται καθώς εντάσσονται στην αλλαγή και εξέλιξη των πάντων.

Με αφορμή τον βυθό, ως θεμελιακό ερέθισμα, προβαίνει σε μια σειρά από λάδια, που αποκαλύπτουν περαιτέρω ερμηνευτικές προεκτάσεις, αφού εμφωλεύουν εκτός από τα ατμοσφαιρικά θαλάσσια χαστικά πεδία, και ανθρώπινες θηλυκού γένους μορφές. Είναι προφανές ότι η προσέγγιση γίνεται μέσα από μια ποιητική διάθεση, καθώς εμφανίζονται άυλες, στην πλειοψηφία τους αποσπασματικές γυμνές φιγούρες, αισθησιακά αποτυπωμένες και επιμελημένα περιτυλιγμένες από πορφυρένια υφάσματα· αιωρούμενα και καταργώντας τη βαρύτητα χορεύουν αρμονικά και ρυθμικά, κάτι σαν μια μουσική αντίστιξη του Μπαχ.

Όχι τυχαία βέβαια, αφού το φοινικούν εκ γενετής προέρχεται από κάτοικο του βυθού· αυτού του κοχυλιού, κατά τον Πλίνιο, *myrex* και *myruga* που παράγει την περίφημη πορφυρόχρωμη χρωστική ουσία που ένδυσε εμβληματικά όχι μόνο μεγάλες φυσιογνωμίες του παρελθόντος αλλά σε πολλές περιπτώσεις και του σήμερα. Οι θαλάσσιες μάζες πότε νήνεμες, πότε ταραγμένες συναποτελούν το φόντο πλάι στους υποθαλάσσιους υφάλους όπου και διαδραματίζεται η κεντρική σκηνή με την ανθρώπινη παρουσία σε ένταση καθώς επίσης και με την ιδιότυπη κινητικότητα που επικρατεί· ούσες καλά ενορχηστρωμένες υγρές εικόνες που καθελώνουν το βλέμμα του θεατή κατά κύριο λόγο μέσα από τον εκφραστικό χαρακτήρα των χρωμάτων αλλά και την αρμονική όσμωση των συνδιαλεγόμενων ψυχρών και θερμών χρωμάτων. Τέλος, αυτές οι όψιμες χρωματικές προπαιδίες με μοναδικό τρόπο δι-αμηνύουν και εδώ, όπως άλλωστε και σε όλη την προϋπάρχουσα δουλειά της, την χρήση συμβόλων δια του χρώματος, που για την καλλιτέχνηδα υπήρξε εξ' αρχής θεμελιώδες έναυσμα.

Λίμπερτη Πολύζου
Ιστορικός Τέχνης

Finestrini II, 2010, λάδι σε καμβά, διάμ. 56 cm

Η αισθησιακή ζωγραφική της Δέσποινας Κουβάτσου

Ο υποβρύχιος αισθησιασμός της Δέσποινας Κουβάτσου αναφέρεται σε μια ζωγραφική που εξυμνεί την αίγλη της νεότητας. Αισθησιασμός, ομορφιά και ελαφρότητα είναι χαρακτηριστικά που τείνουν να χάσουν την αξία τους στις μέρες μας, να αποφορτιστούν, αδρανοποιημένα να περάσουν στη λήθη του χρόνου. Μια νεότητα που σταδιακά στερείται όλο και περισσότερο τη χαρά της φυσικής ζωής είναι μια πρόωρα γερασμένη νεότητα υποχρεωτικά ενταγμένη στους ταχύρρυθμους και τα σωρευμένα προβλήματα μιας τεχνοκρατικής κοινωνίας.

Χρειάζεται λοιπόν, το τολμηρό χέρι μιας ρομαντικής ζωγράφου να πραγματοποιήσει μια συμβολική επιμήκυνση της χαμένης αθωότητας! Έτσι, κάθε πίνακας της Δ.Κουβάτσου αντιπροσωπεύει ένα κατάλοιπο αυτής, της ανέμελης ερωτικής νεανικής αθωότητας. Ο φιλότεχνος, νιώθει ότι οι νέες εικόνες της δεν εκτίθενται για να εκπληρώσουν φιλοδοξίες και να δώσουν λύσεις σε σύνθετα υποθετικά θεωρήματα της τέχνης. *«Έγιναν για να κορέσουν μια πείνα 'χρωματική', να προλάβουν να αποτυπώσουν τη δροσιά στα φύλλα των λουλουδιών και στο δέρμα των φρούτων»* όπως λέει ο Οδ.Ελύτης.

Ας μην ξεχνάμε ότι στην νεώτερη ελληνική τέχνη, ο ερωτισμός είναι πάντα συγκαλυμμένος με ένα πέπλο ηθικοπλαστικής ευπρέπειας που ποτέ δεν επέτρεψε στους εκπροσώπους της να δημιουργήσει πορνογραφικές σκηνές όπως στη δυτική ευρωπαϊκή και αμερικανική τέχνη! Στο ερώτημα αν θα είχε νόημα ένας πίνακας σκληρού πορνογραφικού περιεχομένου για το ελληνικό κοινό, παραμένει και θα παραμένει ανοιχτό όσο ο Έλληνας βρίσκεται ανάμεσα σε Ανατολή και Δύση, ανάμεσα στον κυνικό ρεαλισμό και τον συναισθηματικό αισθησιασμό. Από αυτή την άποψη, η Δ.Κουβάτσου απευθύνεται στην ψυχολογία ενός σύγχρονου κοινού και η εικαστική της πρόταση, οι ζωγραφικές αισθησιακού ερωτισμού, είναι σαν ένα αντίδοτο κατά της τεχνοκρατίας.

Ανάμεσα στο διαδικτυακό πορνό και το ζωγραφισμένο αισθησιασμό παρεμβάλλονται η φαντασία, οι αισθήσεις και η πλαστική συνείδηση. Το απροκάλυπτο που εμφανίζεται στο διαδίκτυο είναι άνευρο όταν συγκριθεί με τον αχανή χώρο του φαντασιακού που μπορεί να εξερευνήσει ένας ζωγράφος. Και αυτό, η Δ.Κουβάτσου φαίνεται να το γνωρίζει όταν ηθελημένα κρύβει τη μορφή και αφήνει το σώμα να παιχνιδίζει με ένα κατακκόκινο ύφασμα στα γαλάζια νερά της ελληνικής θάλασσας. Η σκηνή γίνεται εικόνα του μυαλού και ορεκτικό των αισθήσεων! Αυτές οι εικόνες της, που επανασυνδέουν το ανθρώπινο σώμα με τα στοιχεία της φύσης, το νερό και το φως, χωρίς υπερβολή, κουβαλάνε μέσα τους τον μύθο της Αναδυόμενης Αφροδίτης, όχι όπως τον γνωρίζουμε από την ιταλική Αναγέννηση, αλλά όπως τον δημιούργησε η ελληνική σκέψη στο δικό της φυσικό χώρο: παιχνιδιάρικα και προκλητική, προσεκτική στο άγγιγμα των 'αφροδισιακών' αχινών, παραδομένη στην άνωση του νερού και στην ελαφρύτητα των αισθήσεων, του φωτός και των χρωμάτων.

Γιάννης Κολοκοτρώνης

*Αναπληρωτής Καθηγητής Ιστορίας της Τέχνης
Δ.Π.Θ. Πολυτεχνική Σχολή, Τμήμα Αρχιτεκτόνων-Μηχανικών*

Finestrini III, 2010, λάδι σε καμβά, διάμ. 56 cm

«Το χρονικό μιας αναπάντεχης ανατροπής»

Ο βυθός της θάλασσας είναι το τελευταίο ανεξερεύνητο και ανεξιχνίαστο σύνορο του πλανήτη Γη. Είναι ακόμα ο μυστηριακός χώρος στο αρχέγονο σκοτάδι του οποίου δεν γνωρίζουμε τι ακριβώς υπάρχει. Είναι ο χώρος των Μύθων των θησαυρών και ο χώρος από όπου από καιρό εις καιρό αναδύονται πρωτόγνωρα προϊστορικά όντα που νομίζαμε ότι είχαν εκλείψει με τους δεινόσαυρους. Αυτός ο χώρος των μύθων είναι το θέμα της έμπνευσης της νέας δουλειάς της Δέσποινας Κουβάτσου.

Με πολύ λίγες προγενέστερες αναφορές, δημιούργησε το έργο της παρούσας έκθεσης με βυθούς και γυμνά κορίτσια και πολύχρωμα πέπλα των οποίων ο αχαλίνωτος εξωτισμός φέρνουν στο νου τα τραγούδια των Σειρήνων, τραγούδια που τώρα καλείται ο θεατής να απολαύσει χωρίς να είναι δεμένος στο κατάρτι του πλοίου, γιατί ο μόνος «κίνδυνος» στον οποίο μπορεί να εκτεθούμε, είναι να αποκτήσουμε ένα τέτοιο έργο. Αυτό είναι το εύκολο μέρος της περιπέτειας. Το δύσκολο μέρος είναι ο άθλος της Κουβάτσου να αλλάξει την γνωστή δουλειά της από την κλασικίζουσα οπτική των θεμάτων της και το «Καραβατζέσκ» φως, στον σχεδόν αφηρημένο ιμπρεσιονιστικό κόσμο παλλόμενων χρωμάτων και φώτων που μας παρουσιάζει τώρα.

Μην νομίζετε ότι αυτό είναι εύκολο. Οι καλλιτέχνες (και μάλιστα οι Μάστερς) που έχουν κάνει αυτήν την μετάβαση είναι λίγοι και μετρώνται στα δάκτυλα. Αρχέτυπος μεταξύ των ο Πικάσσο που άλλαζε «στυλ» (οπτική/ τεχνοτροπία και ψυχισμό, το λέμε εμείς οι αναλυτές) κατά καιρούς. Λένε οι βιογράφοι του, ότι άλλαζε κάθε φορά που άρχιζε μια νέα ερωτική περιπέτεια. Πάντως στις περιπτώσεις του Μοντριάν, του δικού μας Μόραλη, η μετάβαση από το σχεδόν εικονικό στο σχεδόν αφηρημένο, είναι σαφώς καταγεγραμμένη από τις ενδιάμεσες σπουδές της μεταμόρφωσης.

Μοναχά ο Μιρό μεταπηδά παρθενογεννημένος από τη ναίφ γραφή των νεανικών του χρόνων, στην δυσνόητη και συγκλονιστική λιτότητα της «σουρεαλιστικής» του εποχής (όπως επέμενε εκείνος, της αφηρημένης λέμε οι πολλοί) και παραμένει εκεί μέχρι βαθύτατο γήρας. Ο δε Παρθένης, για να φθάσει στο γνωστό αχνό και Αρτ Νουβίζον (αν επιτρέπεται την λέξη σε μένα που μιλώ ελληνικά παρεμπιπτόντως) αναγνωρισμένο τρόπο του και να υπογράψει με λατινικούς χαρακτήρες, ζωγράφισε χιλιάδες έργα στο στυλ του Μαλέα, του Παπαλουκά, του Νίκου Λύτρα και πολλών ξένων, υπογράφοντας με ελληνικά γράμματα. Στην περίπτωση της Κουβάτσου δεν φαντάζομαι η μεταμόρφωση να οφείλεται στα βέλη του θεού Έρωτα όχι ότι δεν θα μπορούσε, αλλά είναι πολύ λογική για ν' αφηθεί σ' ένα τέτοιο είδους coup de foudre.

Τη συναισθηματική ώθηση της αλλαγής, την τοποθετώ στα βέλη της Ήρας και της Εστίας που της χάρισαν μια πεντάμορφη και χαρισματική εγγονή και για να πραγματοποιήσουμε, στην δική της ανάγκη να εκφράζει με ένα νέο κώδικα γραφής χρωμάτων και θεμάτων, δηλαδή να αλλάξει τεχνοτροπία. Αρκετά όμως τ' αστεία- η ουσία είναι ότι τα κατάφερε και τα κατάφερε αξιοθαύμαστα.

Τα θέματα όπως είπα πιο πάνω είναι κυρίως φιγούρες γυναικών στο βυθό, ένα βυθό που δεν τον γνώριζε αναγκαία ένας φυσιοδίφης αλλά ένα βυθό που στηρίζεται στην φαντασία της Κουβάτσου. Τα χρώματα κυρίως γαλαζοπράσινα, οι πινελιές της αλλεπάλληλες για να δείξουν διαφάνεια και οι πόζες των μοντέλων της, ποικίλες αιωρήσεις στο νερό, όπου οι νόμοι της βαρύτητας και της άνωσης επιβάλλον του δικούς τους κώδικες συμπεριφοράς.

Οι φιγούρες συχνά κερματισμένες από την διάθλαση του φωτός και τον αντικατοπτρισμό, σπανίως επιτρέπουν πλήρη όραση του θεσπέσιου μοντέλου της, αλλά σε σκανδαλίζουν με θαμπάδες και παραμορφώσεις ακόμα και ακρωτηριασμούς, όπως ακριβώς επιβάλλει το ιδίωμα «νερό» στο φακό της ανθρώπινης όρασης. Τα εκθαμβωτικά υφάσματα που κι' αυτά ακολουθούν τους κανόνες της πλεύσης και του βυθού, παραπέμπουν σε ένα εξωτισμό και μια γοητεία, όπως οι πεταλούδες, τα χρυσόψαρα και οι χορεύτριες της Ινδίας. Όλη η εντύπωση είναι άκρως γοητευτική. Κλείνοντας, διερωτώμαι, που πάει από εδώ η Κουβάτσου. Είναι τούτο ένα ιντερμέτζο ή μια μόνιμη κατάσταση. Το μέλλον θα δείξει, πάντως αυτήν την στιγμή μας κατέπληξε.

Δημήτρης Παντελίδης

Αναλυτής Τέχνης

Το χάος, 2010, λάδι σε καμβά 80 x 40 cm

Η υδάτινη περιπέτεια της αυτογνωσίας

*Να σε βλέπω μισή να περνάς στο νερό
Και μισή να σε κλαιω μες στον Παράδεισο*

Οδυσσέας Ελύτης, Μονόγραμμα

Η παραστατική ζωγραφική της Δέσποινα Κουβάτσου απέχει πολύ από το να χαρακτηριστεί μια τέχνη διακοσμητική ή μια γραφή διασκεδαστική. Η θεραπεία του ωραίου μέσα από την κλασσική φόρμα ισοδυναμεί με την επίκληση μιας αρχετυπικής αρμονίας, είναι το αποτύπωμα της πλατωνικής νοσταλγίας του ιδανικού. Και η θάλασσα - ως κάτοχος της καταγωγικής αλήθειας αλλά και ως αντικατοπτρισμός της ουράνιας τάξης- αναδεικνύεται σε προνομιακό τόπο τέτοιων αναζητήσεων. Έτσι, στα έργα της παρούσας έκθεσης η ζωγράφος εγκαταλείπει τον κλειστό χώρο του δωματίου που υπονοεί η νεκρά φύση -κεντρικό μοτίβο στις προηγούμενες συνθέσεις της- και δραπετεύει στα ανοιχτά τοπία του υδάτινου βυθού.

Οι γυναικείες μορφές της - γυμνές φιγούρες απελευθερωμένες από τη δύναμη της βαρύτητας και τη μνήμη του περιπτού- απολαμβάνουν μοναχικές στιγμές μιας παραδείσιας ευτυχίας: χορεύουν και στροβιλίζονται ηδονικά, περιπατούν και περιίπτανται αμέριμνα, αναπαύονται νωχελικά και εκστατικές εξερευνούν τα θαλάσσια μυστικά. Τα υφάσματα που ενίοτε τις συνοδεύουν δεν προσφέρουν απλώς την ευκαιρία για ένα χρωματικό παιχνίδι με τους κυματισμούς του φωτός αλλά προσθέτουν μια νότα φιλαρέσκειας, μια πινελιά αμαρτίας στην απροκάλυπτη αθωότητά τους.

Η αφαιρετικότητα της σκηνοθεσίας -φειδωλή χρήση της προοπτικής, παραγραφή της λεπτομέρειας και απουσία του δεύτερου πλάνου - επιτρέπει στο θεατή να εστιάσει στο κεντρικό ζήτημα του πίνακα, που δεν είναι απλώς ένα ανέμελο κορμί που χαίρεται την ομορφιά της θάλασσας αλλά μια βιωματική συνομιλία του γυναικείου σώματος με το φυσικό στοιχείο. Μια συνομιλία που τελείται υπό συνθήκες αगाστής ισορροπίας, όπως μαρτυρά η ενδόμυχη ηρεμία των μορφών, η απαλότητα της κίνησης και η αρμονία των όγκων. Το *αισθητικό*, σύμφωνα με τον Καντ, περικλείει μια υπόσχεση για τη συμφιλίωση της Φύσης και του ανθρώπινου υποκειμένου.

Οι φιγούρες σε άνωση, όμως, εμφανίζονται διχοτομημένες: οι πρωταγωνίστριες της Δέσποινας Κουβάτσου δεν έχουν πρόσωπο. Πρόκειται για το τέχνασμα του καλλιτέχνη που σκόπιμα αποσιωπά την κεντρική αναφορά του έργου του για να την αναδείξει έτσι ως σιωπή ή αισθητή απουσία (*felt absence*). Με άλλα λόγια το ζητούμενο, εδώ, είναι η ανακάλυψη της προσωπικής ταυτότητας κάτω από την επιφάνεια..., κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας, κάτω από την επιφάνεια των προσωπείων. Το νερό «κρατάει έναν καθρέφτη». Η υποθαλάσσια σιωπή παρέχει μία μοναδική ευκαιρία για να αφουγκραστεί κανείς την εσωτερική του φωνή. Ο αχατογράφητος βυθός γίνεται έτσι μια μεγεθυσμένη προβολή του φροϋδικού ασυνειδήτου. Κάθε γνήσια περιπέτεια στην τέχνη, άλλωστε, δεν είναι παρά μια *κατάδυση εντός*.

Κουφοπούλου Πηνελόπη
Δρ. Πολιτικής Επιστήμης και Ιστορίας

Rond de Jambe, 2009, λάδι σε καμβά 100 x 120 cm

Echinoidea, 2009, λάδι σε καμβά 100 x 120 cm

Ars Amatoria, 2010, λάδι σε καμβά 120 x 140 cm

Διά τήν του αφρού γένεσιν,
2009, λάδι σε καμβά 110 x 90 cm.

Νήνεμη διαφάνεια, 2010, λάδι σε καμβά 75 x 185 cm

Volée, 2010, λάδι σε καμβά 90 x 110 cm

Επωδή, 2010, λάδι σε καμβά 90 x 110 cm.

Καλαϊς ποίηση, 2009, λάδι σε καμβά 90 x 110 cm

Emergence, 2009, λάδι σε καμβά 80 x 110 cm

Φοινικούν αντανakλάσεις,
2010, λάδι σε καμβά 100 x 80 cm

Βύθισμα, 2010, λάδι σε καμβά 90 x 110 cm

Αποκαλύψεις, 2010, λάδι σε καμβά 80 x 60 cm

Απόκρυψη, 2010, λάδι σε καμβά 90 x 100 cm.

Korovin

Carmen, 2010, λάδι σε καμβά 100 x 120 cm.

Αέρινη συμφωνία, 2009, λάδι σε καμβά 100 x 120 cm.

Παίγνιον, 2009, λάδι σε καμβά 80 x 100 cm

Μήκων η οπιούχα, 2009, λάδι σε καμβά 80 x 100 cm

Ιώδης αναδυομένη, 2009, λάδι σε καμβά 100 x 120 cm

Ανωση εν κυανά οχήματα, 2009, λάδι σε καμβά 80 x 100 cm

Ελεύθερη πτώση, 2010-11, λάδι σε καμβά 118 x 123 cm.

Ωκύπτερος φυγή, 2010-11, λάδι σε καμβά 120 x 160 cm.

Ανάδυση, 2009, λάδι σε καμβά 100 x 80 εκ.

Η Δέσποινα Κουβάτσου, γεννήθηκε στον Πειραιά. Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '80, έκανε ελεύθερες σπουδές ζωγραφικής στο εργαστήρι του Νίκου Βλαχογιάννη και αργότερα κοντά στον Άγγελο. Έργα της υπάρχουν σε δημοτικές πινακοθήκες της Κέρκυρας, της Λευκάδας, της Βουλγαρίας και σε ιδιωτικές συλλογές στην Ελλάδα, στο Μουσείο Ίωνα Βορρέ, καθώς και στο εξωτερικό. Είναι μέλος του Εικαστικού Επιμελητηρίου Τεχνών Ελλάδος (Ε.Ε.Τ.Ε.). Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

1986	Φιλολογικός σύλλογος «Παρνασσός».
1988	Σόφια, Βουλγαρία.
1989	Χάσκοβο και Χάρμαλι, Βουλγαρία.
1990	Πνευματικό Κέντρο Αθηνών.
1991	Αίθουσα Τέχνης Δήμου Λευκάδας.
1993	«Καφέ Παράσταση», Αθήνα.
1994	Αίθουσα Τέχνης Μαρκά, Λευκάδα.
1995	«Trident cars», Ν. Ερυθραία.
1996	Αίθουσα Τέχνης Ν. Ψυχικού.
1999	Αίθουσα Τέχνης «Ανάκτορα Μιχαήλ & Γεωργίου»
2001	Αίθουσα Τέχνης «Πρίσμα», Λιβαδειά.
2002	«Háritos Gallery», Κολωνάκι.
2006	«Χώρος Τέχνης Σαπφούς 196», Καλλιθέα.

ΟΜΑΔΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

1985	Φιλολογικός Σύλλογος «Παρνασσός», Αθήνα.
1987	Πανελλήνια Έκθεση «Παρνασσός» όπου τιμήθηκε με βραβείο.
1990	Πνευματικό Κέντρο Αθηνών. Έκθεση μελών «ΣΕΚΕΛ ΑΠΕΛΛΗΣ».
1993	Gallery «Θέλγος», Πειραιάς.
1994	Foyer Δημοτικού Θεάτρου Πειραιά.
1994	Εικαστικά '94, Θεσσαλονίκη.
1995	Αίθουσα Τέχνης Μαρκά, Λευκάδα.
1996	Αίθουσα Τέχνης Μαρκά, Λευκάδα.
1996	Wigmore Fine Arts – London.
1997	Wigmore Fine Arts – London.
1999	Gallery 4, Χαλκίδα.
2001	Αίθουσα Τέχνης Τρίγωνο, Κηφισιά.
2006	Mary Alexiou - Athens Art Space
2006	Δημοτική Πινακοθήκη «Λασκαρίδου» «Οι Εν Καλλιθέα Καλλιτέχνες 1»
2007	Divani Caravel «Ζωγραφίζοντας για τη ζωή»
2009	Δημοτική Πινακοθήκη «Λασκαρίδου» «Οι Εν Καλλιθέα Καλλιτέχνες 2»
2009	Κέντρο Τέχνης Πανταζίδης «Φύση...Συν... Μετάλλαξη 2009»
2009	Κέντρο Τεχνών-Πάρκο Ελευθερίας «Γαλάζιο του Αιγαίου 2009»
2009-10	Δήμος Αθηναίων «Τεχνόπολις» Γκάζι & Ε.Ε.Τ.Ε. «Η Ανθρώπινη μορφή στην Τέχνη»
2010	Αίθουσα Τέχνης «Αέναον», Αθήνα «Όλα καλά...»
2010	«Σισμανόγλειο Μέγαρο» & «Θεολογική Σχολή Χάλκης», Κωνσταντινούπολη – «Ιχνηλατώντας την Κωνσταντινούπολη» 101 Έλληνες Καλλιτέχνες
2010	Δήμος Αθηναίων «Τεχνόπολις» Γκάζι «Ιχνηλατώντας την Κωνσταντινούπολη»
2011	Μουσείο Βορρέ – Παιανία «Οι καλλιτέχνες για το Μουσείο Βορρέ»

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

✓	Πνευματικό Καλοκαίρι '88, Γεωργίου Κομίνη, σελ: 133-137.
✓	Χρώματα στο Ελληνικό Φως, 1995, σελ: 288.
✓	Λεξικό Ελλήνων Καλλιτεχνών Μέλισσα, 1998, τόμος 2ος, σελ: 279.

Θα ήθελα να ευχαριστήσω προσωπικά τους:

Λίμπερτη Πολύζου, Γιάννη Κολοκοτρώνη, Δημήτρη Παντελίδη, Πηνελόπη Κουφοπούλου, Στέλιο Πιφέα, Γιώργο Παπαγεωργίου και την κόρη μου Λετίτσια.

Επίσης ευχαριστώ ιδιαίτερα τον κ. Βλάση Σταθοκωστόπουλο

Μουσική σύνθεση: Στέλιος Πιφέας • <http://www.spsound.gr>

ΧΟΡΗΓΟΣ

DIONYSOS
BY THE ACROPOLIS

Ο κατάλογος της Δέσποινας Κουβάτσου
τυπώθηκε με αφορμή την έκθεσή της στην γκαλερί “Αργώ”
τον Απρίλιο του 2011 σε 1000 αντίτυπα στο τυπογραφείο
του Γιώργου Κωστόπουλου.